

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/150/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212208955
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4212208955.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci žalobcu: C. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., D. XX/XX, zastúpený JUDr. Ondrejom Tóthom, advokátom so sídlom v Komárne, Dunajské nábrežie 14 (pôvodne E. O., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom P., D. XX/X, zomrelá XX. XX. XXXX), proti žalovanej: E. B., rod. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., D. XX/X, zastúpená JUDr. Natáliou Borsosovou, advokátkou so sídlom Komárno, Ul. biskupa Királya 6, o vrátenie daru, o odvolaniach žalobkyne a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 15. októbra 2013, č. k. 6C/125/2012-221, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Komárno (súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 1 OSP) rozsudkom zo dňa 15. októbra 2013, č. k. 6C/125/2012-221 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) rozhodol, že žalovaná je povinná žalobkyni E. O. vrátiť dar, a to nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k.ú. P., 1/ vedené v katastri nehnuteľností u Správy katastra P. na liste vlastníctva č. XXXX pre k.ú. P.:

a/ Byt č. X v celosti, na X. poschodí obytného domu na ul. D. XX, so súpisným č. XX, postavený na pozemku parcely registra „C“ parcela č. 583/1 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 250 m² a spoluvlastnícky podiel na spoločných zariadeniach domu a pozemku vo veľkosti 9745/65881

b/ Nebytový priestor nachádzajúci sa na prízemí obytného domu so súpis. č. XX v podiele žalovanej 9745/45414 a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach zariadeniach domu a pozemku v podiele 3129/65881,

2/ vedené v katastri nehnuteľností u Správy katastra Komárno na liste vlastníctva č. XXXX pre k.ú. P. ako pozemok parcely registra „C“ parcela č. 584/1 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 464 m² a pozemok parcely registra „C“ parcela č. 584/12 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 18 m² v podiele žalovanej 9745/133896

3/ vedené v katastri nehnuteľností u Správy katastra Komárno na liste vlastníctva č. XXXXX pre k.ú. P. ako pozemok parcely registra „C“ parcela č. 585/1 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 27 m², garáž so súpis. č. XXXX na parcele č. 585/1.

O trovách konania rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania k rukám D.. Z. Q., advokáta v sume 3.958,50 eura do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobkyňa dňa 10. 05. 2012 doručila súdu žalobu, ktorou sa domáhala, aby súd žalovanej uložil povinnosť vydať nehnuteľnosti, presne špecifikované v žalobe, na tom skutkovom základe, že dňa 18. 07. 2005 žalovanej na základe darovacej zmluvy darovala trojizbový byt č. X na prvom poschodí obytného domu so súp. č. XX, nachádzajúci sa na D. ulici č. XX, ktorý je vedený na LV č. XXXX u Správy katastra Komárno pre k.ú. P. Okrem tejto darovacej zmluvy dňa 13. 06. 2006 uzatvorila so žalovanou ďalšiu darovaciu zmluvu, ktorou jej darovala nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k.ú. P. u Správy katastra Komárno na LV č. XXXXX. Pri uzatváraní darovacej zmluvy zo dňa 18. 07. 2007 nekonala dobrovoľne, jej prejav vôle nebol slobodný a znenie čl. VI nie je v súlade s prejavom jej vôle. Skutočnosť je taká, že túto darovaciu zmluvu podpísala pod psychickým nátlakom zo strany žalovanej, ktorá ju po nepretržitom dennom krikú a neustálom dohováraní nakoniec donútila

podpísať predmetnú darovaciu zmluvu. Poukázala na dôležité pochybenie, a to na okolnosť, že sporná darovacia zmluva neobsahuje dohodu jej účastníkov o práve doživotného užívania daryne k darovanej nehnuteľnosti.

Žalobkyňa ako účastníčka konania uviedla, že predtým, ako podpísala spornú darovaciu zmluvu ohľadne bytu, žalovaná na ňu naliehala, aby byt prepísala na ňu, pretože syn C. O. mal dlžoby a keď neprepíše byt na žalovanú, kvôli dlžobám syna môže prísť o byt. Žalovaná ju pritom poprosila, aby nehovorila synovi C. o tom, že byt chce prepísať na ňu (v tom čase syn C. pracoval v Maďarsku a do spoločnej domácnosti prichádzal raz do týždňa). Myslela, že ak byt prepíše na žalovanú, tak zachráni byt a nebude tento predmetom exekúcie pre dlžoby syna. Žalovaná jej totiž povedala, že je exekúcia, v rámci ktorej jej môžu zobrať byt. Nikomu sa s touto vecou nezverila, takže žiadneho svedka na preukázanie tohto tvrdenia neoznačila. Problém začal vtedy, keď syn C. náhodou uvidel zmluvu, ktorú podpísala a hneď sa vyjadril, že od nej ako od matky nebolo pekné, že byt prepísala na žalovanú. Po tom, keď syn sa takto vyjadril, sa rozhodla, že bude žiadať, aby dcéra prepísala byt na jej meno, a to preto, lebo byt bol vždy na jej mene. Pred dvomi rokmi žalovaná sa aj tak vyjadrila, že byt prepíše naspäť na ňu, nakoniec sa však tak nestalo. Hádky medzi ňou a žalovanou boli práve kvôli tomu, aby žalovaná vrátila byt na jej meno. Pri týchto hádkach žalovaná kričala na ňu napríklad, že nebola dobrá matka, ale iné výroky jej neuviedla. Darovaciu zmluvu podpísala na byte, ale zmluva nebola vyhotovená za jej prítomnosti. Z úradu advokátky Nagyovej prišla jedna osoba, ktorá jej predložila papier na podpísanie, nepamätá sa, či tá osoba z úradu jej povedala, čo je na tom papieri napísané. Rozhodla o vrátenie daru preto, lebo nechcela, aby ju žalovaná dala do starobinca. Ďalší dôvod, pre ktorý sa domáha vrátenia daru je tá skutočnosť, že žalovaná ju opľula (stalo sa to pred pol rokom pri jednej hádke, keď žalovaná a syn C. sa hádali kvôli bytu, kričali na seba, ona ich upozornila, aby sa nehádali a vtedy ju žalovaná opľula). Okrem tohto jedného prípadu sa nestalo, že by sa žalovaná k nej správala agresívne alebo vulgárne.

Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť v celom rozsahu, pretože žiaden nátlak na žalobkyňu, aby došlo k uzavretiu predmetných darovacích zmlúv, nevyvíjala. Práve žalobkyňa začala túto tému, a to v roku 2005, keď jej povedala, že sporné nehnuteľnosti jej chce darovať, a to preto, lebo dúfa, že keď pôjde do dôchodku (žalovaná), tak sa vráti na Slovensko a budú spolu bývať v spornom byte. K uzavretiu darovacích zmlúv došlo po tom, keď sa dozvedela, že jej brat (C. O.) má exekúciu, že už 1/6 zo záhrady exekútor mu aj zobral, ako aj to, že byt jej matky nie je zaťažený. Žalobkyňa jej povedala, aby všetko vybavila v záujme toho, aby byt prešiel na jej meno, preto s občianskym preukazom žalobkyne vyhľadala advokátku JUDr. Kňazíkovú a najprv chcela, aby bola vyhotovená kúpna zmluva, ale advokátka povedala, že ešte len tri roky prešli od kúpy bytu, a preto za tejto situácie by pripadala do úvahy jedine darovacia zmluva. Advokátka aj vyhotovila darovaciu zmluvu bez prítomnosti žalobkyne, následne ju ona zobrala k žalobkyni, tá si ju prečítala a povedala, že dobre, aj keď tomu veľa nerozumie a povedala aj to, že žiadnu protislužbu nechce od nej za to, že byt bude prepísaný na jej meno. Z Talianska na Slovensko sa vrátila v roku 2007, keď išla do dôchodku, lebo žalobkyňa jej povedala, že C. O. sa ide ženiť, odsťahuje sa zo sporného bytu a ona nechce zostať sama v tom byte. Brat sa k nej začal veľmi negatívne správať po tom, keď sa dozvedel, že byt je už prepísaný na ňu, vyvolával hádky, slovne ju napádal a takáto atmosféra sa naďalej negatívne stupňovala aj v ďalšom období. Podľa jej názoru v súčasnosti nie žalobkyňa chce, aby ten byt prešiel na jej meno, ale C. O.. Uviedla, že zo sporného bytu bola nútená odísť práve pre agresívne správanie sa jej brata. Uznáva, že medzi ňou a C. O. vznikali hádky kvôli bytu, ale zásadne popierala, že by pri hádke v apríli 2012 opľula žalobkyňu. Opakovane poukázala na to, že žiaden dôvod na vrátenie daru nie je a celý spor je iniciovaný jej bratom C. O..

Súd vykonal dokazovanie vypočutím účastníkov konania, výsluchom svedkov P. T., Q. G., C. O., A. B., oboznámením obsahu darovacej zmluvy zo dňa 18. 07. 2005 a zo dňa 13. 06. 2006 a zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

Dňa 13. 06. 2006 a 18. 07. 2005 účastníci konania uzatvorili darovacie zmluvy, na základe ktorých žalobkyňa previedla na žalovanú nehnuteľnosti uvedené vo výroku tohto rozsudku. Listom zo dňa 14. 03. 2012 žalobkyňa vyzvala žalovanú na vrátenie daru, ktorú výzva žalovaná neakceptovala a listom zo dňa 29. 03. 2012 túto skutočnosť aj oznámila právnemu zástupcovi žalobkyne.

V tomto konaní žalobkyňa sa domáha vrátenia daru podľa §-u 630 OZ, v zmysle ktorého darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

Citované ustanovenie umožňuje osobitný spôsob zániku právneho vzťahu, ktorý môže darca vyvolať tým, že jednostranným úkonom vyzve obdarovaného na vrátenie daru. Darca tak môže urobiť vtedy, keď sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy. K zániku darovacieho vzťahu podľa § 630 OZ dochádza na základe jednostranného právneho úkonu darcu voči obdarovanému, ktorý hrubo porušil dobré mravy svojím správaním voči darcovi alebo voči členom

jeho rodiny. Darca sa môže (v zmysle ustanovenia § 630 OZ) domáhať vrátenia daru, ak obdarovaný hrubo porušuje dobré mravy, a to správaním sa voči darcovi alebo členom jeho rodiny. Akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného, ani menej významné porušenie dobrých mravov, však nezakladá darcovi právo domáhať sa vrátenia daru. Predpokladom úspešnej požiadavky na vrátenie daru je len také správanie obdarovaného, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. Hrubým porušením dobrých mravov sa rozumie ich porušenie značnej intenzity alebo ich sústavné porušovanie. Právo darcu domáhať sa vrátenia daru teda nevzniká pri prostej nevďačnosti obdarovaného voči darcovi, ani pri menej významnom porušení dobrých mravov zo strany obdarovaného. Pri posudzovaní konkrétneho správania treba vychádzať z toho, či ide o porušenie dosahujúce značnú intenzitu alebo ide o porušovanie sústavné, ktoré svojím trvaním, priebehom, váhou a pôsobením nadobudlo povahu hrubého porušenia. Toto negatívne správanie sa musí prejavovať objektívne, nepostačuje iba subjektívny pocit a úsudok darcu. Formuláciu, že obdarovaný sa „správa“, nemožno vysvetľovať tak, že porušovanie dobrých mravov musí trvať ešte aj v čase výzvy na vrátenie daru. Darca sa preto môže domáhať vrátenia daru aj v prípade, keď rušivý stav už netrvá, ale k porušeniu dobrých mravov došlo v minulosti.

Súd pri posudzovaní dôvodnosti žaloby vychádzal z vyššie uvedených všeobecných zásad. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania už dlhšiu dobu vznikali slovné konflikty, pri ktorých žalobkyňa žiadala o prepis polovice bytu na ňu, čo však žalovaná odmietla. V apríli 2012 opakovane vznikla hádka medzi účastníkmi konania kvôli tejto otázke, a to za prítomnosti svedka C. O., pri ktorej hádke žalovaná žalobkyňu opľula. Túto skutočnosť potvrdil tento svedok, ale nepriamo aj svedkyňa Q. G.. Tvrdeniu žalobkyne o tomto čine žalovanej súd uveril preto, lebo žalobkyňa v priebehu celého konania tento skutok opakovane rovnako popísala, netvrdila žiadne ďalšie negatívne skutky žalobkyne. Svedkyňa G. toto tvrdenie žalobkyne tiež potvrdila, pričom táto svedkyňa na výsledku tohto sporu nemá priamy záujem. Svedeckú výpoveď svedka C. O. súd nepovažoval za nevierohodnú, pretože jeho svedecká výpoveď, až na tento jeden skutok žalovanej, sa zhodovala s tvrdeniami samotnej žalovanej o jej správaní sa k žalobkyňi. Je logické, že žalovaná tento svoj čin pred súdom poprela, tým viac, že pri tomto bola prítomná len žalobkyňa a C. O.. Súd považoval za nesporné, že z hľadiska etického a morálneho hodnotenia tohto správania sa žalovanej k daryni vôbec nezodpovedá všeobecne uznávaným pravidlám vzťahu dieťaťa k matke, ani elementárnym pravidlám slušnosti v našej spoločnosti, preto možno konštatovať, že konanie žalovanej sa prieči dobrým mravom. Zbral pritom do úvahy aj to, že žalobkyňa v čase tohto konfliktu bola v pokročilom veku a takéto správanie sa svojej dcéry dôvodne pociťovala ako veľkú krivdu a urážku. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd uzavrel, že zákonné podmienky na vrátenie daru v prejednávanej veci boli preukázané, preto žalobu považoval za dôvodnú a v celom rozsahu jej vyhovel. Súd považoval za potrebné uviesť, že skutočnosti, ktoré viedli žalobkyňu k uzavretiu sporných právnych úkonov (obava z toho, že v rámci exekúcie vedenej proti jej synovi je v ohrození aj sporný byt a pod.), z hľadiska predmetu sporu sú irelevantné. Dodal, že žalobkyňa v čase uzavretia sporných právnych úkonov bola vedená v katastri nehnuteľností ako vlastníčka sporných nehnuteľností, tento údaj katastra nehnuteľností v žiadnom súdnom konaní doteraz nebol vyvrátený, preto vlastnícke právo žalobkyne pri uzavretí sporných právnych úkonov sa má považovať za nepochybné.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa v zmysle ust. §-u 142 ods. 1 OSP, keď v konaní úspešnej žalobkyne priznal náhradu trov konania v sume 3.958,50 Euro. Žalobkyňi týmto konaním vznikli trovy jej advokátskym zastúpením, a to podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Hodnota predmetu sporu je 330.000,- Sk, teda 10.953,99 Eura (hodnota darovaných nehnuteľností). Podľa §-u 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 pri takejto hodnote sporu za jeden úkon právnej služby advokátovi prináleží odmena v sume 263,90 Eura. Vo veci bolo vykonaných 12 úkonov právnej služby (prevzatie zastúpenia, návrh na súd, účasť na pojednávaní dňa 18. 09. 2012, 06. 11. 2012, 18. 01. 2013, 08. 03. 2013, vyjadrenie z 30. 04. 2013, vyjadrenie k stanovisku z 15. 07. 2013, účasť na pojednávaní dňa 24. 07. 2013, vyjadrenie k stanovisku z 12. 08. 2013, vyjadrenie k stanovisku žalovanej zo dňa 09. 10. 2013 a účasť na pojednávaní dňa 15. 10. 2013. Za tieto úkony právnej služby advokátovi prináleží odmena takto: 10 x 263,90 Eura = 2.639,- Eura, okrem toho za účasť na pojednávaní dňa 06. 11. 2012 a 18. 01. 2013 advokátovi prináleží odmena za každý úkon (2 x 263,90) 527,80 Eura a za dva úkony mu spolu teda prináleží 1.055,60 Eura. Vo veci okrem toho boli vykonané dva 1 úkony, za ktoré advokátovi prináleží odmena 2 x 131,95 Eura = 263,90 Eura. Advokátovi ku každému úkonu prináleží režíjný paušál nasledovne: 6 x 7,63 = 45,78 Eura a 9 x 7,81 Eura = 70,29 Eura, spolu teda 116,07 Eura. Celkové trovy advokátskeho zastúpenia žalobkyne v tomto spore sú v sume 3.958,50 Eura (2.639 + 1.055,60 + 263,90 + 116,07), ktorú sumu súd žalovanej uložil v rámci náhrady trov konania žalobkyňi zaplatiť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaná včas odvolanie, dôvodiac tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a z výsledkov vykonaného dokazovania preto vyvodil nesprávny skutkový a právny záver.

Vytýkala súdu prvého stupňa, že popisuje výpovede účastníkov konania aj svedkov v rozpore s obsahom týchto výpovedí, s jednoznačným zameraním len na prospech žalobkyne a poukazuje na tie časti výpovedí účastníkov a svedkov, ktoré by tendenčne mohli vyznieť na prospech žalobkyne, len ak by výpovede účastníkov a svedkov neobsahovali aj skutočnosti preukazujúce tvrdenia žalovanej. Tieto časti výpovedí v napadnutom rozsudku absentujú. Pri opísaní výpovede súd opomenul tie podstatné okolnosti, že na výslovný dotaz, z akého dôvodu sa žalobkyňa rozhodla pre to, aby jej žalovaná vrátila dar, žalobkyňa opakovane uviedla: „lebo som nechcela, aby ma dcéra dala do starobinca“. K výslovnému dotazu sudkyne, aby žalobkyňa uviedla, či je aj iný dôvod, pre ktorý žiadala vrátiť dar, ako ten, ktorý uviedla, žalobkyňa odpovedala, že „iný dôvod nie je“. Keďže z výsledkov vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by takéto obavy žalobkyne boli dôvodné, súd za správanie žalovanej v rozpore s dobrými mravmi považoval len to, že mala údajne žalobkyňu pri vzájomnom konflikte účastníkov konania opľuť. Tento záver súdu však nemá oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Sama žalobkyňa vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že „asi pred pol rokom sa opakovane stalo, že môj syn a žalovaná sa hádali kvôli bytu, kričali na seba. Keďže ja som ich upozornila, aby sa už nehádali, žalovaná ma opľula.“ Žalovaná incident v podstate popísala zhodne ako žalobkyňa, len od začiatku tvrdila, že žalobkyňu neopľula, urobila len náznak opľutia, nie však voči žalobkyňi, ale voči bratovi- synovi žalobkyne, s ktorým sa hádali. Syn žalobkyne - svedok C. O. tento incident popísal v úplnom rozpore s tým, ako to uvádzali účastníčky konania, keď uviedol, že: „v apríli 2012, keď moja matka krikom a plačom žiadala žalovanú, aby na ňu prepísala polovicu bytu naspäť, na to žalovaná nič nepovedala, len prišla k našej matke, ktorá sedela vo foteli, opľula ju a následne povedala, že pfuj“.

Pokiaľ by súd vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania jednotlivo a aj v ich súhrne, musel by na základe obsahu týchto výpovedí dospieť k takému záveru, že obe účastníčky konania zhodne uvádzali, že konflikt nebol medzi nimi dvomi, ale medzi žalovanou a synom žalobkyne. Aj z iných častí výpovedí účastníkov konania nepochybne vyplýva, že od tej doby, ako sa syn žalobkyne dozvedel o tom, že žalobkyňa byt darovala žalovanej, dochádzalo k častým hádkam medzi žalovanou a synom žalobkyne, teda nie medzi účastníkmi konania. Keď sa syn žalobkyne dozvedel, že žalobkyňa darovala byt žalovanej, bola už v pokročilom veku blízko 90 rokov a konflikty, ktoré syn žalobkyne kvôli bytu sústavne vyvolával, vyštvali žalovanú z bytu a bola nútená z neho odísť nielen kvôli sebe, ale aj kvôli tomu, aby uchránila matku od týchto konfliktov. Keďže žalobkyňa vo veku 90 rokov zostala sama so svojim synom, ktorého jediným problémom bolo, aby žalovaná polovicu bytu vrátila matke, bola na neho odkázaná a až na jeho naliehanie sa rozhodla pýtať od žalovanej polovicu bytu. Skutočnosť, že žalovaná mala záujem zabezpečiť matke právo doživotného užívania bytu, potvrdil aj syn žalobkyne vo svojej výpovedi, keď uviedol, že: „od žalovanej som žiadal, aby polovicu bytu napísala na mamu, hlavne aj preto, že vôbec v tej darovacej zmluve nie je klauzula, podľa ktorej by moja matka mala právo doživotného užívania bytu. Keď som aj toto vytýkal žalovanej, tak tá sa vyjadřila, že naša mamička môže v tomto byte bývať za svojho života“. K dotazu ďalej syn žalovanej uviedol: „ja som trval na tom, aby žalovaná prepísala polovicu bytu na moju matku.“ Aj z tejto časti výpovede svedka C. O. nepochybne vyplýva, že predovšetkým on mal záujem na tom, aby žalovaná vrátila matke polovicu bytu a v tomto smere ovplyvňoval aj žalobkyňu, ktorú po odchode zo spoločnej domácnosti opatroval on za pomoci svojej „životnej lásky“ svedkyne Q. G.. Žalobkyňa bola nepochybne ovplyvnená synom C. O., až to vzbudzovalo dojem, že opakuje stále to, že ju žalovaná mala opľuť, ako keby to bola naučená. Žalobkyňa podal žalobu pod vplyvom C. O.. Žalovaná poukázala aj na ďalšie výpovede účastníkov konania, na vlastnoručne napísaný list žalobkyne, na výpovede svedkov a uviedla, že súd si tieto výpovede prispôbil tak, aby vedel svoje rozhodnutie, ktoré je úplne v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania, nejako odôvodniť a vôbec sa nezaoberal listinnými dôkazmi - čestnými vyhláseniami svedkov, ktoré súdu žalovaná predložila, ale rozhodnutie opiera predovšetkým o účelové tvrdenia svedkov C. O. a jeho „životnej lásky“, s ktorou v spornom byte prebýva a na ktorý byt je odkázaný. Žalovaná poukázala na to, že syn žalobkyne má 66 rokov a za svojho života nedokázal nič nadobudnúť, hoci mal lukratívne zamestnanie v MR a určitý čas podnikal za účinnej pomoci žalovanej z Talianska, nevedel si ušetriť peniaze ani na odkúpenie bytu a prostredníctvom žalobkyne sa chce zabezpečiť na starobu. Žalovaná sa pre žalobkyňu a na jej želanie vrátila na Slovensko s tým, že ju bude opatrovať. Sporný byt kúpila žalobkyňa za peniaze, ktoré jej dala žalovaná a aj po návrate z Talianska nainvestovala žalovaná ďalšie finančné prostriedky do rekonštrukcie sporného bytu. V závere odvolania poukázala odvolateľka na to, že pri posudzovaní dôvodnosti žaloby je podľa výsledkov vykonaného dokazovania potrebné vychádzať zo všeobecných zásad a výkladu k ustanoveniu § 630 Obč. zák., podľa

ktorých akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného, ani menej významné porušenie dobrých mravov, nezakladá darcovi právo domáhať sa vrátenia daru. Predpokladom úspešnej požiadavky na vrátenie daru je len také správanie obdarovaného, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. Hrubým porušením dobrých mravov sa rozumie ich porušenie značnej intenzity alebo ich sústavné porušovanie. Takéto negatívne správanie sa musí prejavovať objektívne, nepostačuje iba subjektívny pocit a úsudok darcu. Zachovanie dobrých mravov je vecou vzájomnej tolerancie účastníkov. Nie je možné považovať správanie sa jedného účastníka k druhému za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď tento druhý účastník svojím konaním takéto správanie vyvoláva. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol.

Žalobkyňa podala v zákonnej lehote odvolanie v časti výroku o náhrade trov konania z dôvodu, že súd prvého stupňa nesprávne vyčíslil náhradu trov konania, keďže jej priznal náhradu trov jej právneho zastúpenia v nižšej sume ako jej patrí podľa ust. § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004. Z. z. Ak súd určil hodnotu predmetu sporu (hodnota darovaných nehnuteľností) sumou 330.000,- Sk, teda 10.953,99 eura, potom za 1 úkon právnej služby advokátovi prináleží odmena 278,17 eura v priebehu roka 2012 a 278,35 eura v priebehu roka 2013. Vytýkala tiež, že súd nesprávne stanovil počet úkonov právnej služby počtom 12 úkonov, keďže v skutočnosti bolo vykonaných 17 úkonov. Navrhla, aby Krajský súd v Nitre rozsudok Okresného súdu Komárno v napadnutej časti výroku o náhrade trov konania zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania k rukám D.. Z. Q. v sume 4.257,25 eura do 3 dní po právoplatnosti rozhodnutia. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Dňa 07. 01. 2014 právna zástupkyňa žalovanej doručila súdu prvého stupňa úmrtný list žalobkyne, ktorá zomrela 24. 10. 2013 a túto skutočnosť oznámil aj bývalý právny zástupca žalobkyne D.. Z. Q. dňa 13. 01. 2014 (č.l. 241), ktorý sa dňa 12. 02. 2014 (súdu 1. st. doručené 14. 02. 2014) písomne vyjadril za žalobkyňu k odvolaniu žalovanej.

Právna zástupkyňa žalovanej zaslala na Krajský súd v Nitre stanovisko k písomnému vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu a, okrem iného, uviedla, že vzhľadom k tomu, že žalobkyňa v priebehu konania zomrela, o čom súdu doručila dôkaz - úmrtný list, poukazujúc na ustanovenie § 211, § 103 a § 104 ods. 1, alinea prvá OSP, konštatovala, že smrťou účastníka konania jeho spôsobilosť podľa § 19 OSP zaniká a nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania podľa § 19 OSP je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, preto v danom prípade prichádza do úvahy zastavenie konania podľa § 104 ods. 1, alinea prvá OSP.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej OSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 OSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 OSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/ a f/ OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1OSP) a na odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 1 písm. a/ OSP) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je treba podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušiť a podľa ods. 2 tohto ustanovenia vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podľa § 107 ods. 1 OSP ak účastník stratí spôsobilosť byť účastníkom konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd posúdi podľa povahy veci, či má konanie zastaviť alebo prerušiť alebo či môže v ňom pokračovať.

Podľa § 630 Občianskeho zákonníka („OZ“) darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa E. O. zomrela dňa 24. 10. 2013, čo vyplýva z úmrtného listu Matričného úradu Mesta Komárno z 25. 10. 2013, čím stratila spôsobilosť mať práva a povinnosti (§ 7 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a tým aj spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 19 OSP), k úmrtiu teda došlo po vynesení napadnutého rozsudku 15. 10. 2013), avšak pred jeho doručením právny zástupcom účastníkov konania (18. 11. 2013, resp. 19. 11. 2013), v dôsledku úmrtia žalobkyne ako splnomocniteľky došlo k zániku plnomocenstva advokátovi JUDr. Ondrejovi Tóthovi ako splnomocnencovi a ten bol povinný urobiť ešte všetko, čo nezneslo odklad, aby splnomocniteľ alebo jeho právny nástupca neutrpel ujmu na svojich právach. Úkony takto urobené majú rovnaké právne účinky, ako keby zastúpenie ešte trvalo, pokiaľ neodporujú tomu, čo zariadil splnomocniteľ alebo jeho právni nástupcovia. Právny zástupca žalobkyne písomným podaním zo dňa 13. 01. 2014 toho istého dňa písomne oznámil Okresnému súdu Komárno, že dedičské konanie po nebohej E. O. prebieha pod sp. zn. 12D/333/2013, Dnot.278/2013 pred notárkou Máriou Kvasňovskou ako súdnou komisárkou a pripojil aj Potvrdenie o okruhu dedičov od uvedenej notárky ako súdnej komisárky zo dňa 18. 12. 2013. Podľa tohto potvrdenia zákonnými dedičmi

po poručiťke, ktorá nezanechala závet ani listinu o vydedení, sú v rovnakom pomere jej deti: 1./ C. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., D. ul. XX/XX a 2./ E. B., rod. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., D. XX/X. Právny zástupca zároveň predložil súdu splnomocnenie dané mu dedičom alebo jej žalobkyne C. O. na zastupovanie v tejto právnej veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 3C/125/2012.

Právo žiadať vrátenie daru je osobným právom darcu, ktoré zaniká jeho smrťou. Iné osoby sa preto vrátenia daru domáhať nemôžu. Dedičia darcu sa preto nemôžu domáhať vrátenia daru, a to ani v prípade, keď k závadnému správaniu obdarovaného došlo ešte počas života darcu. Ak však došlo k zrušeniu darovania ešte za života darcu, zrušením sa darca opäť stáva vlastníkom daru, a preto môžu dedičia žiadať vydanie daru. Ak darca domáhajúci sa vrátenia daru proti obdarovanému zomrie v priebehu súdneho konania o vrátenie daru, z čoho vyplýva, že ešte počas svojho života najneskôr v deň podania návrhu (priamo v návrhu) urobil voči obdarovanému prejav vôle smerujúci k vráteniu daru, potom súd koná s jeho dedičom (dedičmi) ako právnym nástupcom pôvodného účastníka (žalobcu). Ak došlo k zrušeniu darovania ešte za života darcu, zrušením sa darca opäť stáva vlastníkom daru, a preto dedičia môžu žiadať vydanie daru. Ak vydanie daru uplatnil darca na súde a v priebehu súdneho konania zomrie, potom súd konanie nepreruší, ale koná s dedičom darcu ako s jeho právnym nástupcom. Pretože dedič pôvodnej žalobkyne C. O. vstúpil do konania ako jej právny nástupca, odvolací súd s ním ďalej konal ako so žalobcom a dospel k záveru, že nie je možné ani potvrdenie, ani zmena napadnutého rozsudku, pretože súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nesprávne použil ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h/ OSP), preto napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP). Podľa § 1 OSP Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Podľa § 132 OSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 628 ods. 1 OZ darovacou zmluvou darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje obdarovanému a ten dar alebo sľub prijíma.

Darovacia zmluva musí byť písomná, ak je predmetom daru nehnuteľnosť, a pri hnutelnej veci, ak nedôjde k odovzdaniu a prevzatíu veci pri darovaní (ods. 2).

Ak darca uplatní svoje právo na vrátenie daru v zmysle § 630 OZ (revocare donationem) a ak sú naplnené zákonné podmienky pre vrátenie daru, zanikne právny vzťah z darovania priamo zo zákona, a to dňom, kedy bola výzva darcu doručená obdarovanému.

Žalobca, ktorý sa domáha vrátenia daru, musí predovšetkým preukázať, že došlo k platnému úkonu darovania a svoje právo môže na súde uplatniť žalobou na vydanie nehnuteľností obdarovaným, ak sú pre to splnené zákonné náležitosti.

K tomu, aby uplatnený nárok darcu na vrátenie daru prostredníctvom súdu podľa § 630 OZ bol úspešný, musia byť splnené tieto zákonné predpoklady:

a/ existencia darovacej zmluvy medzi darcom a obdarovaným ohľadom predmetu darovania, b/ správanie obdarovaného, ktoré možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov, c/ hrubé porušenie dobrých mravov vo vzťahu k darcovi alebo členom jeho rodiny, d/ darca sa formou jednostranného prejavu vôle obsiahnutého v žalobe podľa § 630 OZ domáha vrátenia daru voči obdarovanému, e/ existencia právoplatného rozhodnutia súdu.

Z obsahu spisu v predmetnej veci vyplýva, že E. O., rod. U., nar. XX. XX. XXXX podala dňa 10. 05. 2012 na Okresný súd Komárno žalobu proti žalovanej, ako svojej dcére, o vrátenie daru, ktorú odôvodnila tým, že darovacou zmluvou uzavretou dňa 18. 07. 2005 darovala žalobkyňi nehnuteľnosti - trojizbový byt č. X s príslušenstvom, nachádzajúci sa na 1. poschodí obytného domu v P. na D. ulici XX, súpisné číslo XX, vedený na Správe katastra P. na LV č. XXXX ako parc. č. 583/1 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 250 m². Ďalšou darovacou zmluvou uzavretou dňa 13. 06. 2006 darovala žalovanej nehnuteľnosť v k.ú. P. a Správou katastra Komárno vedenú na LV č. XXXXX ako parc. č. 585/1 -zastavané plochy a nádvoría-garáž so súp. č. XXXX o výmere 27 m². Žiadala, aby súd rozsudkom uložil žalovanej povinnosť vydať žalobkyňi predmetné darované nehnuteľnosti. Žalobu odôvodnila tým, že na právnom úkone darovania

sa so žalovanou nedohodla dobrovoľne, jej prejav vôle nebol slobodný a znenie zmluvy nie je v súlade s prejavom jej vôle; darovaciu zmluvu podpísala pod psychickým nátlakom zo strany žalovanej, ktorá ju po nepretržitom kriku a neustálom dohovaraní nakoniec donútila podpísať darovaciu zmluvu. Uviedla, že k hrubému narušeniu medziľudských vzťahov medzi ňou a žalovanou došlo približne pred rokom a tento neúnosný stav sprevádzaný častými hádkami, konfliktnými situáciami a slovnými urážkami zo strany žalovanej voči nej pretrvávajú do dnešného dňa. Žalovaná ako obdarovaná o ňu ako o matku neprejavuje ani minimálny záujem a úplne ju ignoruje, skoro pravidelne ju opustí aj na niekoľko týždňov a vráti sa iba na niekoľko dní a potom znova odchádza na dlhší čas, žalovaná o jej osud neprejavuje ani minimálny záujem, napriek tomu, že vzhľadom na jej vek (dovŕšila 91 rokov) a podlomené zdravie, by bola odkázaná na jej každodennú starostlivosť a opateru. Pri jednom z posledných krátkodobých návratov žalovanej domov koncom mesiaca marec 2012 bola vzhľadom na vyhrotenú situáciu nútená osobne požiadať žalovanú o vrátenie darovanej nehnuteľnosti a ihneď po prednesení svojej oprávnenej požiadavky sa na ňu žalovaná vulgárne osopila, začala na ňu nadávať a za sprievodu nevyberaných slov a hulvátskeho kriku ju opľula.

V spise sa na nachádza výzva právneho zástupcu pôvodnej žalobkyne E. O. D. zo dňa 14. 03. 2012 adresovaná žalovanej, v ktorej sa uvádza, že darovacia zmluva neobsahuje dohodu účastníkov o práve doživotného užívania darovanej nehnuteľnosti daryňou. Obdarovanej v tomto liste v podstate vytyka, že napriek okolnosti, že rozhodnutím Správy katastra Komárno o časti návrhu číslo V-2600/2005-11 zo dňa 10. 11. 2005 bol povolený vklad vlastníckeho práva k predmetným darovaným nehnuteľnostiam a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 12. 2005, ako vlastníčková vôbec neuhrádzala režijné náklady spojené s užívaním týchto nehnuteľností a v priebehu rokov 2006 až 2011 všetky náklady spojené s užívaním bytu spolu v hodnote 9.336 eur platila výlučne jej matka - daryňa. Na základe vyjadrenia matky ako daryne došlo približne pred rokom k hrubému porušeniu dobrých mravov, k narušeniu medziľudských vzťahov došlo približne pred rokom a tento neúnosný stav sprevádzaný častými hádkami, slovnými urážkami a úplným nezájmom o matku pretrváva dodnes. Často sa stáva, že obdarovaná opustí svoju matku aj na niekoľko týždňov a neprejavuje záujem o jej osud, pričom vzhľadom na jej pokročilý vek a podlomené zdravie by bola odkázaná na starostlivosť obdarovanej. S poukazom na uvedené skutočnosti a dôkazy matka ako daryňa sa domáha vrátenia časti daru, konkrétne polovice (1 k celku) jej darovanej nehnuteľnosti a žiada ju o vyjadrenie a písomné stanovisko vo veci najneskôr do 26. 03. 2012 a verí, že nastolený spor sa podarí vyriešiť mimosúdne k obojstrannej spokojnosti.

Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 06. 2012 sp. zn. 8 Sžf 42/2011 súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04).

Ak súd v spore o vrátenie daru (§ 630 Obč. zák.) v rámci hodnotenia dôkazov (§ 132 OSP) nezohľadní výsledky vykonaného dokazovania svedčiace aj proti žalobkyni (daryni), jeho rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní.

Podľa § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Súd prvého stupňa sa napriek tomu, že žalobkyňa v žalobe ale aj v priebehu konania namietala, že na právnom úkone darovania sa so žalovanou nedohodla dobrovoľne, že jej prejav nebol slobodný a ani znenie zmluvy nebolo v súlade s prejavom jej vôle, z čoho vyplýva, že spochybňovala platnosť darovacích zmlúv, vôbec nezaoberala platnosťou darovacej zmluvy ako prejudiciálnou otázkou, a to napriek tomu, že žalobkyňa už v žalobe namietala, že darovaciu zmluvu neuzatvorila so žalovanou slobodne, ale ju uzatvorila pod psychickým nátlakom. Ak by súd konaním zistil, že darovacia zmluva nebola platne uzavretá, má to význam aj pre samotné súdne rozhodnutie, pretože v takom prípade by sa súd nemusel zaoberať tým, či v dôsledku jednostranného právneho úkonu došlo k zrušeniu.

Domáhanie sa vrátenia daru (odvolanie daru) je jednostranným právnym úkonom darcu, ktorý smeruje k tomu, aby obdarovaný vrátil dar. Forma tohto úkonu nie je stanovená, a to ani v prípade, že predmetom

daru je nehnuteľnosť. Z výzvy na vrátenie daru však musí byť zrejmá vôľa darcu smerujúca k tomu, aby obdarovaný vec vrátil. Ak sa vrátenie daru týka nehnuteľnosti, musí byť tento úkon urobený písomne. Z obsahu výzvy na vrátenie daru musí byť zrejmé, kto ju urobil, voči komu, z akého dôvodu (pričom nevhodné správanie sa obdarovaného musí byť opísané konkrétnym a nezameniteľným spôsobom) a čoho sa ten, kto ju robí, domáha.

Právny úkon darcu, ktorým sa domáha vrátenia daru môže byť obsiahnutý i v žalobe a v takom prípade nastávajú jeho právne účinky právneho úkonu na vrátenie daru od okamihu, kedy bola žaloba doručená obdarovanému. Dôsledkom zániku právneho vzťahu darovania je obnovenie pôvodného právneho stavu v rozsahu účinku tohto právneho úkonu. Pre existenciu kvalifikovaného porušenia dobrých mravov sa vyžaduje uznanie tejto skutočnosti osobou takto konajúcou (obdarovaným) alebo jej určenie rozhodnutím súdu v sporovom konaní (Ro NS SR z 30. 11. 2004, sp. zn. 1 SŽ-o-KS 40/04).

Z výzvy na vrátenie nehnuteľností zo dňa 14. 03. 2013 vyplýva, že žalobkyňa Mária Illéssová v nej žiadala vrátiť polovinu darovaných nehnuteľností a aj jej právny nástupca Dezider Illés na odvolacom pojednávaní uviedol, že matka požadovala od žalovanej, aby polovinu bytu previedla na neho. Súd prvého stupňa sa mal zaoberať najprv otázkou platnosti darovacej zmluvy a ak by dospel k záveru o platnosti darovacej zmluvy, potom sa mal zaoberať dôvodmi na vrátenie polovice darovaných nehnuteľností uvedenými vo výzve zo dňa 14. 03. 2012 a následne aj dôvodmi na vrátenie darovaných nehnuteľností v celosti uvedenými v žalobe, prihliadnuť aj na dôvody uvádzané žalobkyňou v priebehu konania, dôkazy vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 132 OSP a vychádzať z ustálenej judikatúry, že predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru nie je akékoľvek nevhodné správanie sa obdarovaného voči darcovi alebo obyčajný nevďak, ale také správanie, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Výnimkou by bolo iba také správanie sa obdarovaného, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa samotného darcu. Závažnosť porušenia morálnych pravidiel konkrétnym chovaním obdarovaného je potrebné hodnotiť podľa objektívnych kritérií a nielen podľa subjektívneho názoru darcu. Darca sa ako dôvodu na vrátenie daru nemôže dovoliavať skutkových okolností, ktoré nastali alebo existovali v čase pred darovaním a za ktorých bol právny úkon urobený a o ktorých obe strany pri uzavieraní zmluvy vedeli. Pokiaľ žalovaná namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu a vyporiadania sa s jej námietkami (skutkovej i právnej povahy), treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP.

Súd prvého stupňa nielenže sa vôbec nezaoberal platnosťou darovacej zmluvy (§ 37 a § 39 OZ), ale v odôvodnení napadnutého rozsudku sa ani bližšie nezaoberal dôvodmi zrušenia darovacej zmluvy v jednostrannom právnom úkone žalobkyne zo dňa 14. 03. 2012 (ktorý je podľa obsahu výzvou na vrátenie nehnuteľností), ktorým sa domáhala vrátenia časti daru, konkrétne polovice (1 k celku) jej darovanej nehnuteľnosti a nezaoberal sa ani tým, prečo už o necelé dva mesiace žalobkyňa v žalobe žiadala o vrátenie nehnuteľností v celosti a či a aké odlišné dôvody na vrátenie druhej polovice nehnuteľností ju k tomu viedli. Tým, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, nedal na tieto skutkové a právne relevantné otázky dostatočnú odpoveď, čo robí napadnutý rozsudok nepreskúmateľným. Súd prvého stupňa sa tiež nezaoberal dôsledne ani výpoveďou žalobkyne E. O., ktorá na pojednávaní dňa 18. 09. 2012, okrem iného uviedla, že byt chcela prepísať na žalovanú preto, aby zachránila byt a pre vrátenie daru sa rozhodla z dôvodu, lebo nechcela, aby ju dcéra dala do starobinca a okrem jedného prípadu, keď viedla žalovaná hádku s jej synom a žalovaná ju oplula, nestal sa iný prípad, že by sa žalovaná k nej správala agresívne alebo vulgárne.

Vzhľadom na uvedené nedostatky odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o veci samej i od tohto výroku sa odvíjajúci výrok o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa bude odstrániť uvedené nedostatky, riadne zistiť skutkový stav a ten správne právne posúdiť a až potom vo veci rozhodnúť a rozhodnutie odôvodniť v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP, vrátane výroku o náhrade trov konania, ktorý taktiež nebol správny, keďže základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty 10.953 eur (330.000,- Sk) predstavuje sumu 270,54 eura a nie 263,90 eura, ako je to uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Podľa § 226 OSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 224 ods. 3 OSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov konania súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.
Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.